

NUMMER 12 | 15. JUNI 1936 | 85. AARGANG

Erastus Snow, Nordens Apostel.

FOR 86 AAR SIDEN.

Den 14de Juni 1850 landede Apostel Erastus Snow og Ældsterne John P. Forsgren og George P. Dykes i København for sammen med Ældste P. O. Hansen, som var ankommen nogle Uger i Forvejen, at aabne en Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i de skandinaviske Lande.

Den 21de Juni afholdt Ældsterne det første Møde i Danmark, i Peter Beckstrøms Hjem i Store Kongensgade. Adskillige af de Tilstedeværende tog alvorligt fat paa at undersøge Evangeliet, og allerede den 12te August blev 15 Personer døbt ude i Øresund af Apostel Erastus Snow. Den 17de August blev en anden Daabshandling udført, hvorved nogle flere tillagdes den nye Menighed. Paa samme Dag skrev Erastus Snow et Brev til Kirkens Præsidentskab, hvoraf følgende er et Udtog:

»Det synes, som om Herrens Aand har ledet mig til denne By for at begynde vort Arbejde. Fra min første Beskikkelse har min Tanke hvilet paa København som det bedste Sted for os at begynde vor Gerning, og alt har siden hen styrket mig i denne Overbevisning. Byen er Danmarks Hovedstad og var en Gang Hovedstaden for de forenede Kongeriger Danmark, Norge og Sverige. Det er en smuk By, stærkt befæstet og har cirka 140.000 Indbyggere.«

Den 19de Juni rejste Ældste John P. Forsgren fra København til Sverige for at opsøge sine Slægtninge, til hvem han prædikede Evangeliet og døbte sin Broder John A. Forsgren omtrent 3 Uger før Erastus Snow udførte den første Daabshandling i Danmark.

I 1851 naaede Evangeliet til Norge, idet Ældste Hans F. Petersen fra Aalborg blev sendt til Norge for at aabne Missionsarbejdet i dette Land og ankom med Skipper Svend Larsen til Østerrisør, Norge, den 11te September 1851. Siden da er Evangeliet stadig blevet prædiket, med større eller mindre Held, i de nordiske Lande. I 1850 blev 160 Personer døbt, i 1851: 479 i 1852: 723 og i 1853: 1657. De næste 30 Aar var Glansperioden i den Skandinaviske Mission. I dette Tidsrum blev der ved Daab indlemmet i Kirken 34.182 Personer. Et Gennemsnitstal af 1139 aarlig. De to frugtbareste Aar var 1861 med 1954 døbte og 1862 med 1977 døbte.

I Danmark er der ialt fra 1850 til Juni 1936 ved Daab indlemmet i Kirken 26.906 Personer.

Langt over Halvdelen af de Mennesker, som gennem disse 86 Aar er blevet indlemmet i Kirken i de skandinaviske Lande, er i Aarenes Løb rejst til Amerika og har grundet deres Hjem i Utah eller omliggende Stater. *H. M.*

OVERVINDER NYE VANSKELIGHEDER.

Af Ældste *Wendel J. Ashton,* Millennial Star.

Som Jorden drejer sig, kommer der nye Problemer frem paa Horisonten. Nye Grænser, stille, men trodsigt slynger stadig sine Udfordringer i Vejen for Menneskets Fremgang.

Intet Folk i den nyere Tids Historie har haft saa mange Vanskeligheder at overvinde som de Sidste Dages Hellige. I Kirkens tidlige Dage kæmpede de mod Fattigdom, Fortræd og Pøbelvold. Saa vandrede de 1500 engelske Mil ud over de øde, ubetraadte Ørkener, og ude i Regionerne mellem Vestens vilde Klippebjerge optog de Kampen for Tilværelsen.

I Dag hører alle disse Vanskeligheder Fortiden til. Men nye er sprunget op i deres Sted. Det er en Maskintids Affødninger. Der er Arbejdsløshed med Lediggang og Fattigdom. Som Følge af en verdensomfattende økonomisk Krise er Familier stedt i Nød, og dygtige Hænder er uden Arbejde. Disse Omstændigheder har haft deres Forgreninger. Lediggang har gnavet paa Mænds Karakter, fordærvet deres Energi og formørket deres Syn paa Livet. I Amerika har Regeringen bekendtgjort, at begrundet paa eksisterende Omstændigheder vil det blive nødvendigt at indskrænke Understøttelsen til Arbejdsløse i den nærmeste Fremtid; hvilket har skabt et Problem.

Med den samme gudgivne Organisation, der byggede Kirtland Tempel under Trykket af Fattigdom og Forfølgelse, der forvandlede et Mosedrag til Nauvoo — »Den smukke By« — og Ørkenen til en blomstrende Rosenvang, fører Kirken an i Løsningen af dette Problem. En Hjælpeplan er sat i Gang i Kirkens forskellige Stave, som allerede har vundet Hyldest i Amerika og lover at tiltrække sig Verdens Opmærksomhed i Fremtiden. Hensigten med denne Plan er at skabe social Tryghed, finansiel Selvstændighed og Arbejde til alle. Ud gennem de forskellige Mormonsamfund i Kanada, de Forenede Stater og Mexico beviser det paany, at Mormonismen er en praktisk Religion, at Kirken ser efter de timelige saavel som de aandelige Interesser af sine Medlemmer, og beviser igen Dueligheden af Kirkens Organisation, et System, som den bekendte Økonom Richard T. Ely beskriver saaledes:

Saa vidt jeg kan dømme fra, hvad jeg har set, er Mormonkirkens Organisation det mest fuldkomne sociale Maskineri, som jeg nogensinde er kommet i Berøring med, med Undtagelse af den tyske Armé. (Harpers Magasine, Vol 106, Side 667—678, Aar 1903).

Denne Plan er iværksat saa godt som uden Bekostning.

Hele Arbejdet med at hjælpe de Arbejdsløse og de Fattige besørges igennem velorganiserede »Wards« og »Stave«, som staar i nøje Forbindelse med Kirkens første Præsidentskab og det præsiderende Biskopsraad, under hvis Ledelse, assisteret af en Centralkomité, Planen fungerer.

En kort Beskrivelse af Planens Funktion giver et lille Indblik i, hvorledes Kirken ved Samvirke, Selvopofrelse og Arbejde bringer den »Gyldne Regel« til Udførelse. »Hvad som helst I ville, at Menneskene skulle gøre mod eder, det gøre I ogsaa mod dem.« Sidste Efteraar lod Kirkens Præsidentskab gennem den præsiderende Biskops Kontor, foretage en grundig Undersøgelse af de økonomiske Forhold af Kirkens Medlemmer for at faa bestemt konstateret, hvor mange der var uden Arbejde, hvor mange der fik Understøttelse af Kirken, og hvor mange der fik Understøttelse af Staten. Da disse Oplysninger var samlet, blev Planen udarbejdet. Dens Formaal er at indsamle til Kirkens Varehuse, før Oktober Konferencen, tilstrækkeligt af Fødemidler og Klæder til at forsyne for Vinteren hver eneste Familie i Kirken, som er i Trang.

Systemet er simpelt, men effektivt. En Centralkomité bestaaende af Milvin J. Ballard af de Tolv Apostle, Kirkens præsiderende Biskop Sylvester J. Cannon, Præsident Harold B. Lee af Pioner Stav og Ældste Mark Austin, forhenværende Præsident af Fremont Stav, er blevet beskikket til at forestaa Arbejdet under Ledelse af Kirkens Præsidentskab og det Præsiderende Biskopsraad. Den 8. Maj var der allerede organiseret 13 Distriktskomitéer. Hvert Distrikt bestaar af fra 4 til 16 Stave. Hver Stav bestaar gennemsnitlig af 7 Wards og et Ward gennemsnitlig af 800 Medlemmer. Distrikterne er inddelt og grupperet efter geografiske Forhold, med Hensyn til Samarbejde og Udveksling af Materiale. Hvis et Distrikt har Overskud af Fødevarer og et andet Distrikt et Overskud af Trængende, vil en Udveksling blive foretaget. Alle vil blive hjulpet. Hver Stav vil have et Varehus og flere af Warderne vil have deres Varehuse. I hvert Distrikt vil der blive et Central-Varehus. Hvert Ward vil have en Arbejdsløsheds-komité og en Hjælpekomité, bestaaende af Medlemmer af Præstedømmet, som hver især har deres eget Arbejde, Forretning eller Stilling, og deres Tid og Evner gives gratis til Kirken.

Den Kvindelige Hjælpeforening arbejder sammen med Komitéerne ved at hjælpe trængende Søstre med at tørre eller henkoge Frugt og Grøntsager og tilvejebringe Klæder, Sengetøj og lignende. Dette Arbejde er ikke noget nyt for den Kvindelige Hjælpeforening, som siden 1842 har hjulpet de Syge og de Trængende i Kirken.

Med Oprettelsen af Varehuse er Indbetaling af Tiende i Produkter genindført. Dette System var en betydningsfuld Faktor i det tidlige Utahs timelige Frelse. De Sidste Dages Helliges Tiendesystem paabyder, at Medlemmerne yder en Tiendedel af deres Indtægt til Kirkens Opretholdelse. Hvis en Mands Indtægt bestaar af Hvede eller Frugt, kan han betale en Tiendedel af disse Produkter til Kirkens Varehus.

En Del af Planen er at skabe Arbejde. En af Hovedafgrøderne i det vestlige Amerika er Sukkerroer. Paa de Steder, hvor der dyrkes Sukkerroer, vil der blive plantet Roer under Komitéernes Opsyn. Alt Arbejdet forbundet dermed vil blive udført under Tilsyn af Biskopsraadet. Forskud paa Høsten vil blive udbetalt til Arbejderne, saa de kan forsørge sig selv og Familie gennem Sommeren. Sukkerkompagnier i Utah og Idaho samarbejder med Komitéen i denne Henseende ved at give Forskud i Form af Frø, Kunstgødning o. l.

Hvor som helst, der er Mulighed for det, vil der blive fælles Produktion og fælles Salg af Afgrøder under Kirkens Tilsyn.

Dagdrivere vil ingen Hjælp faa fra Kirkens Varehuse. Enhver, som er arbejdsdygtig, vil arbejde. I sin Tale ved det første Møde angaaende denne Plan udtalte Præsident Heber J. Grant sin Foragt for Dovenskab og sagde: »Vi ønsker, at Folket skal arbejde og arbejde i Oprigtighed.«

Arbejde har altid været en af Grundstenene i de Sidste Sages Helliges Økonomi. Læs disse Udtog af de inspirerede Skrivelser af Profeten Joseph Smith: »Lad enhver Mand være flittig i alle Ting, og Lediggængere skal ikke have Plads i Kirken uden de omvende sig og gør anderledes.« »Og paa deres Stræben og Arbejde skulle I kende dem.« »Og hvis en Person vinder mere Kundskab og Intelligens her i Livet ved Flid og Lydighed end en anden, vil han være saa meget længere fremme i den tilkommende Verden.«

De Sidste Dages Hellige tror, at en af de største Velsignelser, som er givet Menneskene, kom i Form af det første Bud: »I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød.« I Sandhed de samstemmer med Thomas Carlyle i hans Udtalelse: »Arbejde er den store Kur for alle Menneskets Onder og Elendigheder«, og ligeledes med Martin Luther, naar han siger: »At hvile er at ruste«.

Med Sveden paa Panden og med et fælles Ønske om at »dele Livets Goder« og en Broderskabets og Næstekærlighedens Aand presser de Sidste Dages Hellige frem mod nye Maal for at tilvejebringe social Tryghed, økonomisk Selvstændighed og Arbejde for alle. De besvarer Udfordringen af

de nye Problemer med den samme Enighed, Organisation og Iver, som har vundet Verdens Anerkendelse for Mormonernes Opnaaelser i de svundne Dage.

DEN HELLIG ÅND — EN HELLIGGJØRER.

Av elste *Oscar W. McConkie* av Ensing stavs presidentskap.
Radiotale søndag 2 februar 1936.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige lærer nogen prinsipper, som ikke er i overensstemmelse, ja som er uforenelig med visse såkalte gyldige kristne filosofier, men som er fornuftige, bibelske og guddommelig bifalt, som analystikere, der forstår kirkelærdomme og Guds hemmeligheter, kan avgjøre.

Den Helligånd, der er en åndelig personlighet, gir med sine himmelske krefter et tydelig eksempel, denne Helligånd er i samklang med både Faderen og Sønen, som har legemer av kjøtt og ben. Han er i form og skikkelse som en mann, kan handle og tale, er en Guds gave og de trofastes hjelper. Faderen er en person, Sønnen er en annen, og den Helligånd er en tredje. De tre utgjør en Guddom.

Bibelgranskere vet, at hengivne vidner, fjernende all tenkelig tvil, bevidner, at den Helligånd faller på menneskene fra himlen, ikke tilfeldigvis, men ifølge hensiktsmessig plan, at den falt på menneskesønnen og på de, som lyttet til Peters ord, og at den sedvanligvis blev nydt av de gamle profeter, så vel som av kirkes elster, og at dens opførsel styrtes av guddommelig vilje.

Siste dages åpenbaring utvider disse herlige begreper. Med avgjørende nøiaktighet lærer den, at Jesus ikke bare gav sine disiple den Helligånd, men at han gav dem makt til å gi den til andre, at evangeliet ved dens gave forkynnes av menn, så vel som ov engler sent fra Guds nærhet, at alle, som mottar sannheten, gis adgang til kirken ved håndspåleggelse samtidig som den uvurderlige gave meddeles dem, og at elster, prester, lærere og diakoner i overensstemmelse med guddommelig vilje ordineres til deres kall ifølge den Helligånds kraft, hvilken de utøvende embedsmenn er i besiddelse av.

Det er skrevet, at Døperen Johannes var fylt med den Helligånd fra barndommen, og andre eksempler på dens nærvær for dåpen forefinnes, men i overensstemmelse med guddommelige betingelser tilhører den Helligånd — retten til gjennem trofasthet å kreve dens stadige selskap de som med myndighet er blitt døpt i Faderens, Sønnens og den Hellig-

ånds navn. Det er en ilddåp, der kommer efter tro, omvendelse og dåp i vann til syndernes forladelse, og betrakter varig og stadig trofasthet.

Dåpen i vann skulde skje ved otte års alderen, og for de, som er eldre enn otte år, ved tiden for deres omvendelse. Den Helligånds gave ved håndspåleggelse folger umiddelbart efter. Den mottas ved tro på Guds sonn av alle, som flittig søker ham. Man kan motta den Helligånd, med dens oplysning, og derefter gjennem sitt levnet bortdrive den, eller endog om han holder fast ved den guddommelig lov, kan den komme over ham og dog ikke bli hos ham. Gaven er fra Faderen og gives for sonnens skyld, og de, som mottar den, ser frem til tegnene for Herrens komme, og skal kjenne ham, og skal ha et sikkert vidnesbyrd om hans forsoning og opstandelse fra de døde.

Denne ophøiede gave åpenbares i overensstemmelse med tro. Den kommer til disse, som efter å ha mottatt bekreftelse for den, nærmer sig Herren med et sønderbrudt hjerte og en angrende ånd, som går ned i ydmykhetens dybder og onsker ilddåpen, og som har omvedt sig fra sine synder og ved dåp i vann har vidnet for Faderen, at de er villige til å tjene ham og lyde hans bud. Hvis de således av sitt ganske hjerte uten bedrag eller hykleri folger sønnen, med opriktig omvendelse, og således vidner for Faderen, at de vil tjene ham, mottas dåpen av den Helligånd og ild ved hådspåleggelse. Hvis man efter en slik herlighet, når man taler som med engles tunger, skulde fornekte Herren, vilde det ha været bedre for ham, om han ikke hadde kjent sannheten.

Den Helligånd utgydes over hedning så vel som over jøde og vidner både om Faderen og Sonnen. Hedningene skal ikke høre Sonnens rost, han vil kun åpenbare sig for dem ved og gjennem den Helligånd. Så forjettelsen er til alle mennesker, som har tro, omvender sig og blir døpt og derefter soker å frembringe Zion, at de skal ha den Helligånds gave og kraft. Dens vidnesbyrd er uten ansvar, fordi den kjenner alle ting. Den er umiskjennelig. Dens ophoiede visshet gloder feilfritt. Dens område er uuttommelig, for den bevidner all sannhet. Den underviser ufeilbarlig i nodens time. Hvilken som helst sak den forsvarer er guddommelig bifalt, og de ord, som tales under dens innflytelse, er Guds skrifter, vilje, ord og røst.

Dens ord er sande og troværdige og frembringer stråler av levende lys med absoluthet. De er uvurderlige skatte. Den gir den, som er i besiddelse av den, en beroligende forsikring og visshet, der gjor en istand til å si »jeg vet«. Det er en forherligende erfaring, som en der er fremmed ligeoverfor den

— en som ikke har adlydt lovens forlangender er helt ute av stand til å fatte. Den, som taler ved den, lærer rikets anliggender, for den bringer øieblikkets nødvendigheter til hukommelsen. Kun gjennem den har menneskene opnådd guddommelige hensikter.

Den Helligånd er en helliggjører. Den er en virkelig herliggjører. Intet menneske kan få evig liv uten den. Den pryder sjelen med himmelsk skjønhet. Tro, omvendelse og dåp i vann går forut for ilddåpen, gjennem hvilken man under forutsetning av et rettfærdig liv blir helliggjort. Han er bearbeidet og renset. I sin plettfri tilstand kan han ikke se på nogen synd uten avsky. Den gir myndighet til å tale og til å åpenbare Guds hemmeligheter. Kun ved den kan man vite, at Gud er eller at Jesus er Kristus. Ved og gjennem den kan man kjenne alle tings sannhet. Ved den gir Gud menneskene kunnskap, for denne trøster viser menneskene alle ting og lærer Guds rikes fredsommelige ting. Intet er eller kan skjules for den. — Den er sikker.

Dette tredje medlem av Guddommen er et med Faderen og Sønnen og er uendelig og evig, uten ende. Fordi Adam, Moses og andre var fylt av den, hadde de kunnskap om Gud, som de selv ikke kunde ha visst, for menneskers visdom er ikke istand til å kjenne himmelens hemmeligheter. Intet menneske kan fatte og forstå Guds veie uten ved den Helligånds kraft. Slikt kan ikke forståes av menneskenes ånd. Gud meddeler denne kraft til de, som elsker ham og som rettfærdiggjør sitt liv. Derfor talte de hellige profeter som de blev drevet av den, og bevidnet Kristus uophørlig og søkte i alle ting kjærlighet, ydmyghet, saktmodighet og broderlig kjærlighet, for at de kunde ha evig liv. Det er den ånd, som bærer vidnesbyrd om Messias fra begynnelsen og til evig tid. Den er åpenbaringens ånd. Det er den ånd, ved hvilken Moses reddet Israel, ved hvilken de utvalgte utfører sine plikter, og ved hvilken de rettfærdige blir ydmyke, lydige, tålmodige og fulle av kjærlighet og langmodighet. Den er deres ledsager, som er Guds venner.

Kun de, som er ordineret, kan meddele denne makt ved håndspåleggelse. Slik bekreftelse gir guddommelig myndighet til å tale åndelige sannheter og til å åpenbare Guds hemmeligheter, akkurat som de gamle profeter talte med stor frimodighet, når ånden stod dem bi i deres uttalelser. Ved den talte de hellige menn i kjente og ukjente tunger. Ja, velsignet er alle de, som tror deres ord og mottar evangeliet, for deres synder skal bli tilgitt. Den pålegger menneskene å gi akt, ikke bare på sig selv, men på kirken, å nære den og opmuntre dens medlemmer til aktiv deltagelse, så at de kan komme til evig liv.

Til trods for nogens hengivenhet er mange oprørske, foretrekker synd isteden for offer. De blir yndere av de elementer, som hindrer mottagelse av den Helligånd, vitende litet eller intet om den. Et mindre antall er anti-Krist. Deres hengivenhet står til Baal. De er skamløst uopmerksomme på de rene av hjertets anger. La det være sagt til alle av den motsatte mening, at hvis de ikke tror, at det er en Helligånd, eller at den vil åpenbare sig til menneskene, kan de ikke vente, at den således skal lempe sig selv. Den vil ikke bo hverken i et utro eller urent tabernakel. Dette er fremmed for den. Den har ikke i noget tilfelle kommet til menneskene på grunn av ondskap, heller ikke har den plass hos dem, som forherder sitt hjerte imot den.

Med vitende å fornekte den Helligånd, efter at den en gang har været over en, er en utilgivelig synd. Intet menneske kan uten straff fordærve lyset. Å gjøre det er å fornekte Guds sonn, og å samtykke i hans død. Ingen sådann skal komme frem av graven før den siste opstandelse, heller ikke skal deres ånder bli forløst fra djevelen før den dag. Der er ingen fornedrelse så smertefull eller så formørkende som den, der kommer til de som fornekter den Helligånd. Det var bedre for dem, om de ikke var født, enn gjennem den Helligånd å komme til kunnskap om Kristus og så kaste det alt fra sig.

Men de, som mottar sannheten, og som annammer den Helligånd som sin veileder og ledsager, skal finne fred og skal motta Guds fylde i den tilkommende verden. Imellem dem og djevelen skal der være et stort svelg. Når visse disiple bad om det, de mest ønsket, var det, at den Helligånd måtte bli dem gitt. Om denne skjønne velsignelse skal bli Deres del, står til Dem å besvare. Må De bli funnet ulastelig.

HAAB.

Sæt dig et Haab, der har Evigheds Værd,
Lad dybt i din Tanke det brændes,
Og lyse dig gennem de Hindringers Hær,
Der rundt om din Vilje vil spændes.

Sæt dig et Haab. Lad det signes af Gud,
Og giv det hver Evne i Fæste.
I Kampen skal Evnerne folde sig ud
Og bære dig frem blandt de bedste.

Stort skal det kendes, hvor Kræfterne gro,
Og Livsmodet jublende fødes:
Den ranker din Vilje, den ildner din Tro,
Den Modstand hvoraf du maa mødes.

Redaktionelt.

BETALER DET SIG AT VÆRE RELIGIØS?

Dette Spørgsmaal kan besvares med eet Ord eller med en hel Bog, alt efter den Persons Synspunkt, der besvarer Spørgsmaalet. Religion er for den enkelte, og derfor bliver det et individuelt Spørgsmaal. Spørgsmaalet er blevet fremsat af en Skribent, som udtaler, at der er ingenting, der vil bringe Menneskene, hvad de ønsker — Fred og Tryghed — med mindre der sker en stor Opvækkelse til sand Religion. Er De enig med ham heri? Hvad er sand Religion? Hvor vidtspredt maa denne Opvækkelse være for at bringe Fred og Tryghed til Menneskene?

Øjensynligt har denne Skribent tænkt sig en Religion, der vilde virke som en Modgift til Egenkærlighed og Misundelse, Begærlighed, Uretfærdighed, Uærlighed og lignende. Han har uden Tvivl tænkt paa Religion som en »Gudelig Levemaade« og ikke som en Række teologiske Dogmer eller Læbegudstjeneste for Kirkegang om Søndagen. Som noget, der dannede Grundlaget for personlig og national Opførsel, og ikke som en Kappe, der bæres ved passende Lejligheder.

Skulde vi give en Beskrivelse af en praktisk Religion, som vilde, hvis den praktiseres, kurere Verden for dens mange Onder, mon ikke den vilde lyde saaledes: »Da skal Kongen sige til dem ved sin højre Side: Kommer hid, I min Faders velsignede! arver det Rige, som var beredt for eder fra Verdens Grundvold blev lagt: For jeg var hungrig, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog mig ind til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig.« Da skal de Retfærdige svare ham og sige: »Herre! naar saa vi dig hungrig og gav dig at spise? Naar saa vi dig tørstig og gav dig at drikke? Naar var du fremmed, og vi tog dig ind til os? Eller nøgen, og vi klædte dig? Naar saa vi dig syg eller i Fængsel og kom til dig?«

Og Kongen skal svare og sige til dem: »Sandelig siger jeg eder: Hvad I have gjort imod een af disse mine mindste Brødre, have i gjort imod mig.« (Matt. 25: 34—40).

Vilde en Religion af denne Slags, bragt til Udførelse, ikke være praktisk? Vilde den være Ulejligheden værd eller betale sig? »Selvfølgelig« vilde blive ethvert normalt Menneskes Svar. Denne Slags Religion, baseret paa Kærlighed til Gud og Næsten, passer i ethvert Land og til ethvert Folk. Den opfylder derfor Betingelserne for en universal Religion. Der kan næppe blive nogen Uenighed over dette Punkt.

Hvorfor stiller saa mange Mennesker sig da tvivlende overfor Værdien af Jesu Lære? Svaret er simpelt: Dem, der bekender sig til Lærdommen, praktiserer den ikke. Men dette er ikke Religionens Fejl. Paa ingen Maade reflekterer det paa Religionens Værdi, at man ikke efterlever dens Forskrifter. Ingen uprovet Kur kan være effektiv. Der er mange Mennesker, som samvittighedsfuldt prøver paa at efterleve religiøse Læresætninger. Alle disse kan ærligt bevidne, at det betaler sig at være religiøs. Og enhver, der har givet Agt paa disse Folk, ved det ogsaa.

»Hvorledes betaler det sig?« sporger De. Svaret er: »Ved den Glæde, det bringer til dem, der praktiserer Religion.« Og dette er en fyldestgorende Prove. En Religion, der ikke forøger Livsglæden for dem, der praktiserer den, er ikke en himmelfødt Religion — er ikke Jesu Religion. Ægte, vedvarede Glæde paa Jorden, *her* og *nu* er altid Belønningen til dem, der trofast tjener Mesteren, Jesus Kristus. Dette er en rigere Belønning end Guld — en Rigdom, som ikke kan opvejes med jordisk Gods. Dette er en Kendsgerning tilfulde prøvet ved menneskelig Erfaring. At praktisere sand Religion betaler sig rigeligt, endda her i vor jordiske Tilværelse; det er en Kendsgerning, som ikke burde glemmes.

Vilde det ikke være godt at lægge Vægt paa denne Del af de Retfærdiges Belønning i Stedet for kun at tænke paa det som en Vej til himmelsk Lyksalighed herefter? Det er sandt nok, at det sidste er lovet; men Freden og Glæden *her* og *nu* kan med Rette gore Krav paa sin Del af vor Opmærksomhed. Hvis denne Opfattelse var mere almindelig, vilde Religion blive mere skatteret og folgelig praktiseret i storre Udstrækning paa Grund af dens Værdi som Kur for vore jordiske Besværligheder. Religion er noget at virke med, noget at stræbe efter — noget virkeligt, ikke et Skyggebillede, som man bare tror paa. Religion skulde være den ledende Kraft i al vor Livsvandel, og dens Værdi vilde da aldrig blive draget i Tvivl.

Joseph F. Merrill.

Der klages vel med Suk og Sorg,
At Lykken ej sin gyldne Borg
Paa Jorden ret vil bygge.
Men bli'r der Fred i Hyttens Vraa,
Saa slumrer Armod sodt paa Straa,
Guds Engle den betrygge.

SINNETS HELSE OG PLEIE. III.

Av *Frithjof Fluge.*

Nutildags slås naturforskerne om, hvordan man skal opfatte verden og livet. Hvem har ikke hørt om Einstein og Jeans, Eddington og Bohr, for bare å nevne den videnskabelige radikalismens største navn. Og hvem har ikke lest om de vidunderlige nyerhvervelser innen fysikk og kjemi og astronomi, disse menn har gjort? Like forbløffende er de resultater, som den biologiske forskning er kommet til. Gjennem års møisommelige slit og minutiøse undersøkelser er man nådd frem til å stille op visse matematikk formulerbare lover for arvelighen. Riktignok vet vi ennu svær lite om det mektige mysterium, som kalles livet. Og i populære skrifter synes en opdagelse å ha større dimensjoner enn den har for forskeren, som vet, hvor mange feilkilder og vanskeligheter han har å arbeide med. Likevel synes det, som om arvelighetsforskningen har særlig vind i seilene fortiden. Alle de sociale spørsmål om abortus provokatus, sterilisering av biologisk defekte og lite skikkede individer, begrensning av barneantallet og rasjonel avl av dyr og mennesker står på dagsordenen, alle disse problemer skylder den moderne arvelighetsforskning sin aktualitet og til en viss grad sin eksistens.

Men det kan være en god grunn til — fra mentalhygieinisk synspunkt — å rope et »se op« for den blinde tro på arvens altoverveiende betydning, en opfatning, som lanseres av visse politiske retninger og bæres frem mer av slagord enn av sund fornuft og videnskapelighet. Det er nemlig slett ikke bevist ennu, at bestemte sjelelige egenskaper overføres fra et individ til et annet ved arv. Riktignok er der *statistiske sansynlighetsbevis,* som taler for, at bestemte former for sinnslidelser nedarves efter de mendelske*) arvelover. Men statistikk har ingen biologisk utsagnskraft. Og man vet ennu ikke meget om, i hvilken utstrekning omgivelsen, miljøet fra de første leveaar har innflydelse på utformningen av de sjelelige egenskaperne. Man skal huske på, at hvis arveanleggene bestemmer et menneskes karakter og opførsel og sinnegenskaper *alene,* da er det vanskelig å begripe, hvorledes mennesker ka forandre sig med skiftende miljø. Uten å gå inn på noen omfattende drøftelse utenom det, som er nødvendig for mitt emne, skal her antydes, at det forsiktigvis kan sies,

---

*) Gregor Mendel, verdensberømt pioner i arvelighetsforskningen omkring 1850.

at menneskene arver en *disposisjon* til dette eller hint, at de arver bestemte muligheter for å kunne utvikles i den ene eller den annen retning. Og her kommer miljoet til og spiller en uendelig rolle for utformningen, modifiseringen og overbyggningen av de medfødte disposisjonene. Arvelighetsloven er ikke på langt nær så utslagsgivende på det psykiske som på det fysiske område. Populært sier man »Det grumme og vanskelige sinnet har han efter faren.« »For en løgntendens den gutten har arvet efter sin mor.« Imidlertid må det til beroligelse straks betones, *at i de tilfelle, hvor man har hatt anledning til inngående å analysere egenskaper som dårlig lynde, stolthed, gjerrighet, alkoholisme og seksuelle perversiteter, har det vist sig, at de egenskapene ikke er nedarvede.* Der er intet, som er farligere for den sjelelige sundhet og for den mentale pleie enn den overtro, at en moralsk eller nervøs sygdom er arvet, og så å sig er gått over i blodet, og følgelig ikke kan helbredes. Det er en bestemt disposisjon, i forbindelse med opdragelse og innflydelse under opveksten, som i fellesskap bestemmer menneskets karakter og opforsel.

Hvordan er så denne disposisjon beskaffen? Den kan opdeles i to hovedgrupper: A) Et nervøst temperament, B) Instinktene.

A. *Det nervøse temperament.*

Det nervose temperament ytrer sig ved overfølsomhet i nervene. Det beror paa den letthet, hvormed den nervøse energi kan føres gjennem nervebanene, og er i første rekke et organisk fenomen. Somme mennesker har tregere ledningsevne enn andre. Noen er derfor trege og rolige individer, andre er mere hurtige. De impulsive til forskjell fra de beherskede, kunstnerne til forskjell fra de mere »rolige« karakterer, er en sondring, som *kan* ha et grunnlag i nerveapparatet. Jeg sa »kan ha«. Saken er nemlig den, at karakterene, enten det nu er de trege flegmatikere eller de impulsive sangvinikere, kan bero på en bestemt sjelelig utviklingsprocess.

I og for sig er et sådant nervøst temperament ingen sykdom. Det beror på, hvad man gjør med det. Kommer overfølsomme mennesker i de nyttige omgivelser, kan de bli kunstnere og artister. Et mindre gunstig miljo kan utvikle karakterforstyrrelser (nevroser) i form av alkoholisme, fantasteri og sykelig reformiver.

B. *Instinktene.*

Instinkter er arvede tendenser til handling, altsaa ikke handlingen selv, men tendensen til den, disposisjonen. De viktigste er *selvopholdelsesinstinktene* (ernæring, jakt, angst,

flukt) og *seksualinstinktene* (forplantning, erotisk lek og kappestrid, omhetstrang) og *hordeinstinktene* (samfundsdannelse, selskapstrang og leketrang). Dog er det å merke, at alle disse instinktene går over i hverandre, og inndelingen er mere for oversiktens skyld.

Disse instinktene er det råmaterial, som bygger op karakteren. De går i arv, og alle mennesker har dem i større eller mindre grad. De utvikles ikke alle på samme tid og like fort. Enkelte instinkter kan ligge latent i organismen og komme til uttrykk eftersom mennesket vokser, og man taler gjerne om flere facer i den instinktive utvikling.

Hvordan de nervøse anlegg og de medfødte instinkter, som danner kjernen i karakteren, skal få utvikle sig, ad hvilke spor de skal få gjøre sig gjeldende, bestemmes av det sociale miljø i bredeste forstand. Særlig spiller oplevelsene i barndommen en hovedrolle for karakterens struktur. Forholdene i hjemmet er den viktigste faktor, som bestemmer, hvordan ens mentale liv skal arte sig. I hjemmet får barnet de inntrykk og impulser, som innarbeides i personligheten og blir en del av dets liv. Hvordan er forholdene i hjemmet? Jeg skal ikke besvare det spørsmålet. Gjør det selv. Men vit, at barndomsatmosfæren bestemmer, om vår stilling til verden skal bli pessimistisk, trygg, lettvindt, stoisk, selvhevdende, fiendtlig, mindreverdig, egoistisk eller høisinnet. Vi behandler våre medmennesker slik, vi selv blev behandlet som barn. *Ti i barndommen legges grunnen til vår innstilling mot oss selv.* Enhver sjelelig konflikt viser sig under omhyggelig utførte analyser å ha sine røtter i den atmosfære av kjærlighet eller hat, tillit eller tross, forståelse eller vrede, som barnet møtte. Barnesinnet er plastisk som lere. De kan forme et godt og duelig menneske derav. Men De kan også bidra til å skape skjevhet i veksten.

* * *

Det vil føre langt ut over rammen for disse artikler å fremstille hele det psykiske apparat, som virker under karakterens utvikling, eller forfølge hele den process, som bygger op karakterens struktur. Hvad er forresten karakter? Det kan være sundt å tenke en smule over det begrepet, vi så ofte bruker. Som regel er karakter den evne eller egenskap ved et menneske, som bestemmer menneskets svar på livets forskjellige situasjoner. Vi møter inntrykk fra omverdenen og svarer på dem med bestemte handlinger. Arten av disse handlingene er karakter. Noen er impulsive, andre trege. Noen tenker, før de handler, andre er ikke så forsiktige. Noen kan si nei til øieblikkets fristelse og innskytelse. De har, sier man, en sterkere karakter enn det menneske, som gir efter

for alle impulser, som kommer til ham. Det er på mode nu for tiden å preke karakterens bortskaffelse. Desverre låner mange ukritiske sjeler ore til denslags slagord. Hvorledes vilde det gå, om man ikke viste fasthet i å forfolge et bestemt mål? Hvorledes vilde det gå eskimoen på Gronland, om han gav efter for oieblikkets innskytelse og spiste op all den maten, han havde samlet for vinteren? Hvorledes vil det gå med forskerens resultat, hvis han gir efter for oieblikkets trang til å gi op? Det er et rent biologisk grunnlag for karakterens nodvendighet. For mennesket er karakteren ofte bestemt av de opgaver og mål, man setter sig i livet, foruten barndomsinntrykkene. Og her er vi inne på sporsmålet om, hvilke motiver det er, som driver menneskene i deres arbeide.

Jeg sitter nu ved mitt skrivebord og skriver om mentalhygiene. Hvorfor gjor jeg det? Grunnene er mange. Jeg er for det forste blitt anmodet om det. Men det er ingen hovedgrunn. Jeg skriver, fordi dette emne interesserer mig. Jeg synes, det er morsomt å få noget ut av dette stoffet. En eller annen leser vil kanskje ha nytte av den tid, som er anvendt til utarbeidelse. Endelig er mentalhygiene mitt fag, og jeg synes, det er et motiv. Slik kunde jeg fortsette. Men De, kjære leser? Hvorfor leser De dette? De har mange grunner? Fordi det er nyttig for Dem å utforske tingene. Det er biologisk meget fornuftig å komme til rettere klarhet over livet. Men hvorfor komme til klarhet over livet? Fordi De har en mening med det. Og dette er et viktig punkt: *Deres mening om livet, Deres mål og Deres opgaver i livet bestemmer, hvorledes det skal leves.* Disse mål, meninger og opgaver kan vi sammenfatte under begrepet ideal. Tenk nu ikke med ideal på en eller annen fordring, som påtvinges Dem utefra, og som De synes, De pliktskyldigst må rette Dem efter. Et slikt ideal vil De ikke ubetinget ha nytte av. Men tenk Dem idealet som summen av det, De interesserer Dem for og har anlegg for, det De vil med livet. Og er De så heldig stillet, at De kan finne former for Deres idealer, kan De bli et lykkeligt menneske. Ideal vil si et mål, man strever efter, fordi man har lyst til å vinne frem til det. Nu kan det innvendes, at ens lyst kan være forskjellig fra idealet. Eskimoen hadde mest lyst til å spise op maten for vinteren, men idealet: å ha nokk for fremtiden, holdt ham tilbake. Her ser De, at lysten til å spise blev holdt oppe av en ennu storre lyst: lysten til å kunne spise også mens sneen lå meterhoi, og det var umulig å finne nokk fode. Der er altså forskjellige kvaliteter av idealer. Noen gir en kort lyst, andre mer varige gleder, og atter andre varigere lykke. Og her vil De se, at for å velge de

varigere gleder og den mere omfattende lykke, må De gi avkall på mindre gledeskilder. De kan ikke gå ut med Deres venn svært ofte, dersom De akter å få en god eksamen. Hvorledes avgjøres nu, hvilke idealer og mål som skal få gjelde for Deres liv? Det avhenger igjen av Deres sjelelige leggning og struktur. Er De i besiddelse av liten intelligens, vil De kanskje kun leve som en døgnflue. Men tenker De Dem om, vil De se, at livet kan by på mange omskiftelser. Det kreves kunnskap og innsikt, om det skal leves i harmoni med kulturkravet. De må altså ved hjelp av Deres tenkning og refleksjon finne ut, hvorledes De akter å leve livet, om Deres fordringer er store eller små. Å gjøre sig op en mening om, hvilke evner man har, og hvor man skal anvende dem, er en av livets største mentalhyieniske opgaver. Og den videnskapelige mentalhygiene har kun en opgave: Å hjelpe menneskene til å kunne bli voksen for den situasjon, de lever oppe i. Praktisk sett vil mentalhygiene si å bli voksen for det miljø, man lever i.

Frithjof Fluge.

DYRK EI DIN GUD FORGJEVES.

Dyrk ei din Gud forgjeves, tro ei på menneske bud;
men bygg ditt hus på klippen — kun da du dyrker Gud.
Jeg sannhet er og livet og veien du må gå —
ditt ord min kjære Frelser for evig skal bestå.

Din vei oss Jesus lærte, den må vi lydig gå
og altid være våkne hans røst å akte på,
og er enn veien snever — ja kun en knudret sti,
så la oss ydmyk gå den og altid trofast bli.

Jeg takker Gud av hjertet, fordi jeg veien fant,
fordi hans ånd mig lærte, hvad der er rett og sant.
Jeg vandret før i blinde og viste ei hvorhen,
du åpnet mine øine, du store sjelevenn.

Gud signe dem, som søker i ydmykhet og bønn —
motta den samme lære fra ham Guds egen sønn,
ta korset op og følg ham, og hold så trofast ut,
inntil du seier vinner og lønnen får av Gud.

24. Feb. 1936.

Marie Steffensen,
Ålesund.

UNGDOMSSTÆVNET I AARHUS.

Den største aarlige Begivenhed i den danske Mission, Ungdomsstævnet i Aarhus, fandt Sted i Pinsen, den 31. Maj og 1. Juni, og hvor usandsynligt det sidste Aar syntes at være at tænke noget Stævne bedre end Stævnet i København, vil Deltagerne ved dette Stævne i Aarhus sikkert dog sige, at intet Stævne har været lig dette, og paa samme Tid synes vi det sikkert umuligt at tænke noget Stævne bedre.

Naar dette Stævne nu blev en saa stor Sukces, skyldes det selvfølgelig det store forberedende Arbejde, der har været udført af Hovedbestyrelsen for Ungdomsforeningerne i Samarbejde med de lokale Ungdomsforeninger overalt i Landet, for hele Aarrangementet viste tydeligt, at et stort forberedende Arbejde har været udført af alle Deltagerne ved Stævnet.

Ligesom sidste Aar omtalte Pressen vort Stævnes Afholdelse, og i Særdeleshed skal her nævnes den Omtale, som »Ekstrabladet« bragte den 30. Maj.

Missionærerne i den danske Mission samledes alle i Aarhus i Løbet af Lørdagen, da de samme Aften afholdt et specielt Missionærmøde. Andre af Deltagerne kom ogsaa til Aarhus i Løbet af Lørdagen, men de fleste ankom Søndag Morgen.

Søndag den 31. Maj Kl. 9,30 afholdtes et kort Instruktions- og Bønnemøde under Ledelse af Str. Anny Breum.

Stævnets første offentlige Møde fandt Sted Kl. 10 under Ledelse af Broder Chr. Tidemann Petersen, og efter den almindelige Indledning holdt Præsidenten for Aarhus Ungdomsforening, Richard Nielsen, en kort Velkomsttale, og i Forbindelse med denne fremsagde Broder Nielsen en Velkomstprolog, som blev ledsaget af Musik. Denne Prolog vil findes andetsteds i denne »Stjerne«. Et Brev fra fhv. Missionspræsident Holger M. Larsen blev oplæst og blev modtaget med Begejstring. Efter en kort Tale over Valgsproget ved Broder Elmer Mørch fra Aalborg, tog Konkurrencearbejdet sin Begyndelse med Foredragskonkurrence for Juniors, og det var en Fornøjelse at høre de Emner, som blev behandlet, og som netop viser de Tanker, der beskæftiger vor Ungdoms Sind. Som Afveksling var der Musiknumre ved Str. Lillian Petersen og Præsident Arnold V. Bergesen. Ved samme Møde var der Konkurrence i genfortalt Historie og Foredrag for Seniors, hvilken sidste var over Emnet »Hvad er Deres Fortolkning til: Himmeriges Rige er kommet nær«? — Det var ikke noget let Hverv at være Dommer ved disse Konkurrencer, for hver Deltager gjorde en ypperlig Præ-

station, og hver Gren har kun Anledning til at være stolt over deres Repræsentanter i Konkurrencearbejdet. — Tilstede 272. Om Eftermiddagen samledes Funktionærerne og Interesserede i Ugdomsarbejdet for hele Missionen til et Funktionærmode under Ledelse af Broder William Ørum Pedersen. Ved dette Mode blev forskellige Problemer droftet med Hensyn til de forskellige Ungdomsforeninger, ligesom Konkurrencearbejdet for næste Aars Stævne i Odense i Pinsen (16. og 17. Maj) 1937 blev vedtaget. — Der var 157 tilstede.

Om Aftenen Kl. 7 afholdtes stort offentligt Mode og Sangerstævne, som ledede af Præsidentinde Eva M. Gregersen. At dette var Dagens storste Mode, viste alene Forsamlingen, som talte 311. — Modet indlededes med Sang af de forenede Sangkor under Ledelse af Broder Thorv. Jensen, Aarhus: »Vaagn min Sanger«. Ældste Hans Mikkelsen talte interessant og appellerende til Ungdommen, manede os til i Ordets fuldeste Betydning at være »Jordens Salt«. Derefter tog man fat paa Konkurrencerne i Sang. Konkurrencesangen for Korene var »Elskte Zion, stærkt du stande«, og det var en Glæde i Aar at se 4 Kor repræseteret. Kokurrencen i Dameduet: »Ej Svar endnu«, bl. Kvartet: »Min Fader i Himlen« og Herrekvartet: »Paa Bjergets hoje Top«, fulgte derefter Slag i Slag, og det var her ikke noget lettere Hverv at være Dommer, men Hovedbestyrelsen havde imidlertid forinden skaffet sangkyndige Dommere fra Byen, som er Ledere af førende Kor i Aarhus, saa derigennem opnaaedes sikkert den mest retfærdige Afgorelse.

Missionspræsident Alma L. Petersen var Aftenens sidste Taler og benyttede nogle faa Minutter til at opmuntre de tilstedeværende til at leve et bedre Liv, hvorefter hvert af de 4 Kor sang nogle smukke Sange til Underholdning.

Mandag den 1. Juni maatte der begyndes allerede Kl. 8 paa Grund af den store Tilslutning i Skuespilkonkurrencen, og lige til Kl. 12 blev der opfort 7 forskellige Skuespil, og disse var baade fornojelige og interessante, kort sagt, noget for enhver Smag, og da Opgaven her var forskellig for hvert Hold, var det endnu vanskeligere at domme. Skuespillene havde 304 Tilskuere, og hvert Hold hostede anerkendende Bifald.

Kl. 12,30 begav 245 Deltagere sig paa en Udflugt til Skødshoved, Mols, som desværre ikke gik saa godt som ventet, da Vejret ved denne Tid ikke vær særligt gunstigt. Men Humoret var dog godt, og efter at Korene under Broder Vald. Jakobsens Ledelse havde sunget nogle Sange, blev der leget, indtil Damperen atter sejlede os tilabge til Aarhus, og Kl. 6 samledes vi atter til Stævnets Afslutning, Banketten, hvori 243

Personer deltog. Præsident Edmund Kaiser fungerede som Ceremonimester, og et kort Program blev udført under Banketten. Som Afslutning paa Banketten blev Resultaterne for Konkurrencearbejdet bekendtgjort, og Præmierne blev uddelt af Missionspræsident Alma L. Petersen med Frue.

Resultaterne var som følger:

Foredragskonkurrence: Ved Lodtrækning blev 1. Præmien tilkendt Bodil Hansen, Odense, og 2. Præmien tilkendt Dagny Nielsen, Esbjerg.

Genfortalt Historie: 1. Præmie tilkendt Anny Breum, København, og 2. Præmie tilkendt Mary Sandberg, Aalborg. Da Pokalen derved er blevet vundet 3 paa hinanden følgende Gange af København, er den nu Københavns Ejendom.

Senior-Foredrag: 1. Præmie til Emil Thomsen, Silkeborg, og 2. Præmie til Eva M. Gregersen, København.

I *Kor-Konkurrencen* blev 1. Præmien tilkendt Aarhus Kor og 2. Præmien tilkendt Københavns Kor. Prisen for den bedste *Dameduet* gik til Aarhus Dameduet ved Marie Jensen og Lilly Jensen, og 2. Præmien gik til Københavns Dameduet ved Erna Larsen og Magda Tidemann Petersen.

Bl. Kvartet: 1. Præmien tilkendt Aarhus og 2. Præmien tilkendt Aalborg.

Herrekvartet: 1. Præmien tilkendt København og 2. Præmien tilkendt Aarhus.

I Konkurrencen om *det bedste Skuespilhold* gik 1. Præmien til Esbjerg med Skuespillet »Jensen kommer«, og 2. Præmien gik til Silkeborg efter Lodtrækning med deres jævnbyrdige Modstander Aarhus. — Silkeborg opførte »Kærlighed og Vanvid« og Aarhus opførte »I Blinde«.

Efter Banketten var der Dans til Kl. 11,30, da de fleste Deltagere tog Hjem ved denne Tid med Følelsen af at have overværet det bedste Stævne, der endnu har været holdt.

Vore Stævners Fader, Holger M. Larsen, vilde sikkert have frydet sig, om han kunde have set den Udvikling, disse Stævner har taget, og set den Betydning, de har for Ungdommen.

Vi takker alle for deres Nærværelse og deres Indsats ved dette Stævne, og vi glæder os til at mødes i Odense i Pinsen 1937.

I Forbindelse med Ungdomsstævnet afholdtes Tirsdag Eftermiddag Kl. 4 et stort Friluftsmøde paa Vesterbros Torv i Aarhus, hvor ca. 350 Mennesker var tilstede. 55 Missionærer sang nogle af Zions Sange. Taler holdtes af Ældste Jes Jessen, Sønderborg, Missionær Hans Mikkelsen, København, og Missionspræsident Alma L. Petersen. Ligeledes afholdtes et Møde i Kirkens Lokale, Borupsgade 12, Kl. 7. Aften.

W. Ø. P.

VELKOMSTPROLOG VED STÆVNET I AARHUS.

Af *Richard Nielsen,* Aarhus.

Nord fra og Syd fra — fra
Øst og fra Vest stævned
vi Unge mod Aarhus til Fest.
Unge Mænd og unge Kvinder,
alle, som haaber, at Sejren de vinder.
Gennem Ungdommens Rækker formaar vi at bære
vort Budskab frem over Lande med Ære.
Derfor — frimodigt — gor hvad *du* kan
til Gavn for vor Ungdom i Danmarks Land —
og hvad skal der til?
Ydmyghed — Brodersind — Mildhed og Fred,
det største af alt er dog Kærlighed,
altid være rede, vaage og bede,
saa vil du sejre, hvordan det end gaar.
Lad andre kun sige, at Slaget er tabt,
ved at kæmpe med Brodersind Sejren blev skabt.

Jeg ser det — mærker det — maa ha' det sagt,
en Verden af Skønhed i Aarhus er lagt,
glæd dig med os, nyd dens Pragt,
til Jyllands Hovedstad kom du i Dag
at kæmpe for Ungdommens glade Sag.
Du Perle af Ungdom, velkommen her til!
Velkommen til Aarhus vi byde dig vil.

G. U. F. STEVNE I NORGE.

Et nytt kapitel er skrevet i den norske misjons historie. Et kapitel så godt skrevet, at det vil bli opigjenlæst gang på gang i fremtiden. Den norske misjons Ungdomsforenings stevne blev nemlig avholdt i Oslo i pinsehelgen begyndende med fest i Norsk Ingeniorforenings festlokale. Det forste inntryk man fik i denne anledning var, at man var ifærd med å delta i et blendende hoffball. Med de vidunderlig klædde damer og galante herrer, omgitt av en atmosfære så full av henrykkelse og glæde over bekjendtskapene, som blev gjort, tillike med lokalitetenes inntagende varme og skjonnhet, at det syntes, som om ens indre folelser fulstendig vilde ta makten fra en. Man hadde bare og gi sig glæden og tilfredsheten ivold.

Å gå inn i detaljer vil ta for stor plass.

Efterat verten hadde innledet, blev det servert en deilig velsmakende middag med is. Festtale av verten, G. U. F. sang og bordsang, hvorefter taler fra de enkelte byers representanter påfulgt med hver by's bysang. Følgende byer var representert: Bergen, Drammen, Fredrikstad, Haugesund, Larvik, Oslo, Stavanger, Trondheim og Ålesund, med misjonærer fra Kristiansund, Kirkenes, Narvik og Arendal. Tilsammen 212 pers. ved borddekningen.

President Knudsen og Hustru.

Efter en kort pause blev et kunsterisk program utført, hvor pianisten Kåre Siem bør nevnes.

Søndag morgen blev et vidnemøte avholdt i Oslo grens lokale med fullt hus. Misjonærer fra hver by i landet bar sine vindesbyrd i 3 min. taler, med slutningsord av pres. Mitlton H. Knudsen.

Kl. 13 blev så Ungdomsforeningenes store møte holdt i Logens sal. Det er helt umulig i et referat å gi til andre det inntrykk, en tilstedeværende får på et slikt møte. Ordene når ikke op til de svimlende høider, som ens følelser befinner sig på. Jeg tror, ungdommen i Jesu Kristi Kirke her fikk anledning til å vise, at de *er* nr. 1 blandt kirkesamfundene. Hvilken glæde å være tilstede! Jeg kan ikke forbigå dette møte uten å nevne bikubepikenes (Oslo) utmerkede prestasjon, ledet av Solveig Larsen, samt str. Steffensens (Ålesund) herlige selvskrevne dikt, beundringsværdig oplæst.

Om aftenen blev der da igjen holdt møte i Logen, hvor sexhundre mennesker var tilstede. Hovedtale blev holdt av pres. Milton H. Knudsen. »Largo« blev vakkert sunget av Ramm Arvesæther. I dette møte som i de andre var Guds ånn tilstede i fullt mål og taknemlighet og glæde fyldte hjærtene. Oslo grens sangkor er all ære værd for sin sang. De gjorde et enormt inntrykk. Wagners »Pilegrimskor« blev vakkert sunget.

Møtene gjennem dagen var i alle dele vellykket.

Hovedbestyrelsen for Ungdomsforeningerne i Norge.

Mandag morgen blev der arrangert utflukt til Hovedøia, og en livlig tid tilbragtes. I en baseball-match seiret ældsterne fra Trondheim distrikt. Amerikanerne vandt også staffetløpet. Om kvellen samledes alle til avslutningsfest i N. I. F.'s lokale igjen. Et interessant program blev utført, hvor Ella Halvarsen og Telma Karlsens (Bergen) deklamasjon vakte stormende bifall. Likeledes blev Fredrikstads sketstablå fint utført. Bjarne Nostdahl (Ålesund) henrev søskende med sin fenomenale stepdans, og Hilmar Freidell og Doris Torpadis (Oslo) vokalrapsodi fremførtes ypperlig. Som avslutning fikk man en danseopvisning av tre par og derefter en liten svingom selv også.

Om stevnet i sin helhet er der bare en ting å si: En fullstendig suksess! En strålende seier for de, som optok kampen mot vanskelighetene og maktet å gi oss tilreisende en slik

mindestund. 3 herlige dager i et arrangement, som blev avviklet smertefritt og presist. Aldrig har et kirkeforetagende med møter og fest vært bedre fra-sig-gjort. Og bevistheten om, at det var Siste Dages Hellige, som på denne måte kunne vekke opmerksomhet, med en pressefotograf og reportører fra tre aviser, kastet tanken tilbake på den tid, da misjonærene måtte lure sig omkring av frykt for folkets harme. Hvilken forandring! Søster Knudsen var stevnetankens ophav. Pres. Knudsen igangsetteren, men hovedtyngden av det hele har vel Hilmar E. Freidell, Wendell L. Nielson, Katinka Biskjord og Bjørg Brun tat. Ingen kan måle størrelsen på det arbeid, disse nedla. De kan trykt nevnes spesielt, uten å fornerme nogen.

Gud gi, at stevnet ellers må ha fullført sin misjon, og at vi må få et hvert år. La stevnet ha lært oss éen ting: Siste Dages Hellig Ungdom frem for Siste Dages Gjenreisningsverk! Så at vi også engang kan fylle en mange ganger så stor sal. Hvilken glæde vil ikke *det* bli.

Erling Magnesen,
Bergens gren.

NY PRESIDENT AV DEN NORSKE MISJON.

A. Richard Petersen, president av Emery Stav er kalt til å bli den ny president av den Norske Misjon. Han vil antagelig kom til å reise fra Salt Lake City den 15de Juli og derfor vil bli her omtrent den 1ste August.

Pres. Petersen var her som president efter pres. August S. Schow og kom i Mai 1923 og blev avløst i Jan. 1926 ved pres. Martin Christophersen.

DEN NORSKE MISJON.

BESKIKKELSER.

Eugene Blackham som misjonssekretær; Vaughn J. Larsen og Frank Amundsen til Trondheim; Leon J. Hovik og Nels Larsen til Kristiansund N.; Birger Kleven og Leon A. Westover til Aalesund; Wendell Nielsen og Blaine Nielsen til Bergen; Granville Barlow og Vern A. Parry til Haugesund; Robert Torkelsen og Jos. W. Olsen Jr. til Stavanger; Marius Hall og Fred Hansen til Arendal; Richard Jørgensen og Arthur Hansen til Larvik; Hans Wm. Johnson og Rex Child

til Drammen; Orson Gundersen og Jesse A. Rasmussen til Fredrikstad; Le Roy Strand og Carl F. Johanson til Oslo og Larvik.

AVLØSNINGER.

Misjonssekretær Dean A. Petersen til Mt. Pleasant, Utah; Raymond W. Moe til Minneapolis, Minnesota; Clarence J. Christensen til Salt Lake City; Winslow Swensen til Montpelier, Idaho, og Wendell Christensen til Shelly, Idaho. Disse omreisende elster har utført et utmerket, godt arbeide. De reiser fra England den 18. Juni.

DØDSFALL.

Emil R. Meyer Hågensen, 40, en elste og trofast medlem av Oslo gren, avgikk med døden den 31. mai 1936. Han har lidet meget av den senere tid, så det var en glede til å se hans smerter ende. Han efterlater sig hans hustru og 5 gutter.

*

Gunerins Gudmundsen, 73, en trofast medlem av kirken i Oslo, avgikk med døden den 9. april 1936. Han var på en fest i lokalet dagen for hans bortkaldelse, så hans død kom overraskende.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Ansvarshavende Redaktør:
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.
Medredaktør: HANS MIKKELSEN,
Priorvej 12, København F.

Trykt hos F. E Bording A/S